

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/9/2018
Identifikačné číslo spisu: 7815208803
Dátum vydania rozhodnutia: 06.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7815208803.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: G. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. X, XXX XX Q., proti žalovaným: 1/ Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., D. XXX, zastúpený Advokát Pirč, s.r.o., kpt. Nálepku 17, 040 01 Košice, IČO: 36 855 910, 2/ DOPRAVNÁ SPOLOČNOSŤ s.r.o. Rožňava, Šafárikova 473, 048 01 Rožňava, IČO: 36 187 569, zastúpená opatrovníkom A. S. M., N. K.Q. X. K. E. - X., o určenie neplatnosti právneho úkonu v štádiu rozhodovania o návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia (teraz neodkladného opatrenia), vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9Cb/23/2015, o dovolaní žalovaného 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/40/2016 - 121 z 8. apríla 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobkyňa m á voči žalovanému 1/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 9Cb/23/2015 - 47 zo 16. septembra 2015 uložil v poradí prvým výrokom žalovanému v rade 1/ (ďalej aj „žalovaný 1/“) povinnosť zdržať sa výkonu funkcie „Riaditeľ spoločnosti“ na základe Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2010, najmä nevykonávať titulom pracovnej pozície „Riaditeľ spoločnosti“ žiadne právne úkony v mene obchodnej spoločnosti DOPRAVNÁ SPOLOČNOSŤ s.r.o. Rožňava, so sídlom Šafárikova 473, Rožňava, samostatne uzatvárať akékoľvek zmluvy alebo dohody, ktoré majú za následok vznik, zmenu alebo zánik právnych vzťahov, samostatne konať v mene spoločnosti vo vzťahu k tretím osobám a nevykonávať zamestnávateľské práva do právoplatného skončenia konania vo veci určenia neplatnosti právneho úkonu - Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2010. V poradí druhým výrokom uložil žalovanej 2/ nevyplácať žalovanému 1/ mesačnú hrubú mzdu vo výške 4.000,- Eur na základe Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2010 do právoplatného skončenia konania vo veci určenia neplatnosti právneho úkonu - Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2010 a uložil žalovanej 2/ vyplácať žalovanému 1/ mesačnú hrubú mzdu vo výške minimálnej mzdy do právoplatného skončenia konania vo veci určenia neplatnosti právneho úkonu - Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2010 vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9Cb/23/2015.

2. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie s odkazom na zistenia podľa obsahu spisu a za aplikácie ustanovení § 102 ods. 1, § 74 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“), § 39 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že boli splnené predpoklady na nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia (ďalej aj „neodkladné opatrenie“), ktoré má vzťah k predmetu konania (k žalobe o určenie neplatnosti právneho úkonu - Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2010 podpísanej žalovanými 1/ a 2/) a tomuto návrhu vyhovel.

3. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 1/ uznesením č. k. 2Cob/40/2016 - 121 z 8. apríla 2016 (ďalej aj „uznesenie“) potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, keď konštatoval jeho vecnú správnosť v celom rozsahu. Uviedol, že predbežné opatrenie bolo nariadené v rámci konania o veci samej, predmetom ktorého je žaloba o vyslovenie neplatnosti Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2010 podpísanej žalovaným 1/ a žalovanou 2/ (ďalej aj „dohoda“). Pokiaľ žalovaný 1/ tvrdí existenciu plnomocenstva, ktoré ho oprávňovalo k uzatvoreniu dohody za žalovanú 2/ (ďalej aj „spoločnosť“), žalobkyňa rovnako namieta absolútnu neplatnosť plnomocenstva pre jeho nezrozumiteľnosť a neurčitosť. K odvolacím námietkam žalovaného 1/ uviedol, že vec bola do registra Cb (okresného súdu) zapísaná správne, navyše ak je neplatnosť dohody namietaná pre rozpor s Obchodným zákonníkom a nie Zákonníkom práce. Aktívna legitimácia žalobkyne ako spoločníčky žalovanej 2/ vyplýva z ust. § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka (ďalej aj „OBZ“). Bez právneho významu je označenie žalovaného 1/ ako fyzickej osoby a nie s identifikáciou, že ide o konateľa spoločnosti. Určenie okruhu žalovaných vyplýva z charakteru daného sporu (určovacej žaloby). Podľa odvolacieho súdu predmetné plnomocenstvo správne posúdil súd prvého stupňa ako absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. K podmienkam pre nariadenie predbežného opatrenia zdôraznil, že žalobkyňa osvedčila existenciu práva, ktorému sa má poskytnúť ochrana, zásah do tohto práva, ako aj nevyhnutnosť a primeranosť navrhovanej úpravy pomerov sporových strán. Námietky žalovaného 1/ o nevykonateľnosti petitu navrhovaného predbežného opatrenia a o prekážke res iudicata vo vzťahu k predbežnému opatreniu voči žalovanému 1/ ako konateľovi spoločnosti vydanému v inom konaní (sp. zn. 10C/16/2013), odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorým sa domáha, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) napadnuté uznesenie ako aj uznesenie súdu prvej inštancie (dovolateľ nesprávne v dovolacom návrhu na str. 24 dovolania uvádza, že ide o rozsudky - poznámka dovolacieho súdu) zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Podanie dovolania žalovaný 1/ odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 237 ods. 1 písm. a), b), c), e), f), g) a § 241 ods. 2 OSP. Uviedol, že hoci si je vedomý, že podľa ust. § 239 ods. 3 OSP dovolanie nie je prípustné, ak ide o uznesenie o predbežnom opatrení, tak ním tvrdená prípustnosť proti napadnutému uzneseniu by mohla spočívať v ust. § 237 ods. 1 písm. a) OSP - rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (vzhľadom na znenie § 14 Zákonníka práce), v ust. § 237 ods. 1 písm. b) OSP - ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, v ust. § 237 ods. 1 písm. c) OSP - účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v ust. § 237 ods. 1 písm. e) OSP - sa nepodal návrh na začatie konania, hoci by podľa zákona bol potrebný, v ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a v ust. § 237 ods. 1 písm. g) OSP - rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený. Ak by mal dovolací súd za to, že dovolanie je prípustné, potom žalovaný 1/ dovolanie odôvodnil podľa ust. § 241 ods. 2 OSP tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 OSP, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

5. Žalovaný 1/ dôvody dovolania podrobne odôvodnil a k dovolaniu (v rozsahu 24 strán) pripojil viaceré listiny. Prípustnosť dovolania primárne vyvodzoval z toho, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (vzhľadom na znenie § 14 Zákonníka práce) a že rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený. Vychádzal z názoru, že nešlo o obchodnoprávnu vec, teda nemala byť [s

odkazom na rozvrh práce prvoinštančného a následne odvolacieho súdu v spojení s vyhláškou č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej aj „vyhláška“ alebo „SKP“) zapísaná do súdneho registra obchodných vecí (Cb na súde prvej inštancie, resp. Cob na súde odvolacom), ale do registrov vecí pracovnoprávných (Cpr na súde prvej inštancie a CoPr na súde odvolacom), preto vo veci nerozhodovali zákonní sudcovia, za ktorých žalovaný 1/ považoval sudcov vybavujúcich veci/spory pracovnoprávneho charakteru, odlišných od konajúcich sudcov vybavujúcich veci obchodnoprávne. V tomto smere nesúhlasil s postupom súdov oboch inštancií, ktoré nevyhoveli jeho žiadostiam o zapísanie veci do registrov určených pre konania vo veciach pracovnoprávných a tým aj o rozhodovanie inými (zákonnými) sudcami. Rovnako nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, ktorý vec považoval za spor obchodnoprávneho charakteru. K otázke zákonného sudcu a správneho obsadenia súdu poukázal tiež na ust. § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdech a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o súdech“) a na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 116/06, sp. zn. II. ÚS 136/08, sp. zn. II. ÚS 349/09.

6. Keďže žalovaný 1/ nesúhlasil s posúdením veci ako obchodnoprávnej, tak aplikáciu a interpretáciu ust. § 122 ods. 3 OBZ a súčasne absenciu aplikácie Zákonníka práce ako lex specialis v danom prípade považoval za arbitrárny postup súdu, ktorým došlo k porušeniu práva žalovaného 1/ na spravodlivý proces. Uviedol, že žalobkyňa nebola povinná uplatnený nárok kvalifikovať po právnej stránke, pričom rozhodujúcim bolo obsahové hľadisko, povaha práv a povinností sporových strán, tvoriacich obsah tohto vzťahu. Podľa žalovaného 1/ preto súd prvej inštancie aj odvolací súd boli povinné žalobkyňou uplatnený nárok hmotnoprávne subsumovať nielen pod tie ustanovenia právneho predpisu, ktorých sa žalobkyňa výslovne dovolávala, ale boli povinné preskúmať i možnosti iného právneho posúdenia, v súlade so zásadou iura novit curia. Tým, že oba sudy nebrali v konaní do úvahy postavenie žalovaného 1/ ako zamestnanca spoločnosti, svojvoľne neaplikovali na právne posúdenie veci Zákonník práce, preto svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnili, keďže sa v uvedenom smere nezaoberali námietskami podľa žalovaného 1/ zásadného charakteru a došlo k porušeniu jeho základných práv.

7. Žalovaný 1/ ďalej uviedol, že sa mu tiež javí, že všeobecné sudy v dotknutom konaní porušili princíp rovnosti účastníkov, ako aj možnosť ukladať žalovanému 1/ povinnosti iba na základe zákona a v súlade s ním, keďže v jeho veci nezohľadnili jeho postavenie zamestnanca. Tým porušili nielen jeho procesné ale aj hmotné práva (právo na prácu, právo na odmenu za vykonanú prácu, atď.).

8. Podľa žalovaného 1/ súd prvej inštancie ako aj odvolací súd nedostatočne a nesprávne posúdili spôsobilosť žalobkyne byť účastníčkou konania, jej aktívnu legitimáciu ako aj pasívnu legitimáciu žalovanej strany. Žalobkyňa ako spoločníčka podľa ust. § 122 ods. 3 OBZ nepatrí ex lege právo konať v mene spoločnosti s ručením obmedzeným a ani oprávnenie stať sa členom jej obchodného vedenia. V tomto smere poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 398/2014. Zdôraznil, že predmetné ustanovenie OBZ neposkytuje žalobkyňi (spoločníčke spoločnosti) spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti pri určovacích žalobách, týkajúcich sa pracovnoprávných nárokov alebo sporov, resp. určenia neplatnosti pracovnoprávných úkonov. Paradoxom je, že v danom prípade spoločníčka konajúca na základe ust. § 122 ods. 3 OBZ v prospech spoločnosti túto spoločnosť, za ktorú koná, zároveň žaluje. Žalovaný 1/ sa nevie stotožniť so záverom odvolacieho súdu, že podľa ust. § 122 ods. 3 OBZ môže spoločník uplatňovať akékoľvek nároky v zásade voči komukoľvek. V danom prípade však malo byť aplikované výlučne ustanovenie § 9 ods. 1 Zákonníka práce.

9. Z ust. § 14 Zákonníka práce, podľa ktorého spory medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároky z pracovnoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú sudy, žalovaný 1/ vyvodil, že „sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov“ s tým, že ak medzi žalovaným 1/ ako zamestnancom a spoločnosťou ako zamestnávateľom neexistuje žiaden spor o nároku z pracovnoprávneho vzťahu, potom „sudy nemajú čo prejednať a rozhodnúť“.

10. Z vyššie uvedených dôvodov bol žalovaný 1/ názoru, že súd prvej inštancie aj odvolací súd sa nesprávne a nedostatočne zaoberali skutkovým a právnym stavom veci, ako i pasívnou legitimáciou

žalovaného 1/, čím porušili jeho základné práva a spôsobili mu aj ujmu na jeho majetkových právach (právo na mzdu, mzdové nároky).

11. Žalovaný 1/ uviedol, že dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného (neodkladného) opatrenia nie je daná, pričom uviedol vlastné dôvody, pre ktoré nesúhlasí s konštatovaniami a závermi odvolacieho súdu o dostatočnom osvedčení všetkých podmienok pre dočasnú úpravu pomerov vykonanú napadnutými rozhodnutiami. V predmetnej veci nie je daný ani naliehavý právny záujem na žalovanom určení a žalobkyňa ho nepreukázala. Podľa žalovaného napadnutým rozhodnutím odvolací súd rozhodol o potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nie je vykonateľné, lebo bolo rozhodnuté o inom, než navrhovanom nároku, keďže žalobkyňa v návrhu uvádzala Dohodu o zmene pracovnej zmluvy z 2.8.2010, avšak súd prvej inštancie zahrnul do výroku Dohodu o zmene pracovnej zmluvy z 1.8.2010, ktorú žalovaný 1/ neuzavrel. Z tohto dôvodu potom bolo rozhodnuté bez návrhu, aj keď bol potrebný, o uložení povinnosti nevyplácať žalovanému 1/ mesačnú hrubú mzdu v zmysle neexistujúcej dohody z 1.8.2010 do skončenia konania, ktoré neprebíha, nakoľko určenie neplatnosti dohody z 1.8.2010 nie je predmetom žiadneho súdneho konania a vo výške 4.000,- Eur, ktorá žalovanému 1/ podľa mzdového predpisu spoločnosti v znení z 18.7.2013 ani nepatrí.

12. Žalovaný 1/ namietol i vadu v zastúpení žalobkyne v konaní, keď namiesto advokáta Mgr. Maroša Nešťačka, konateľa žalobkyňou splnomocnenej advokátskej kancelárie AKMN s.r.o., konal Mgr. Viktor Gumán, označený ako „senior partner“, a nie ako advokátsky koncipient, a teda ani žalobu vo veci samej spojenú s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia nepodpísala oprávnená osoba. Absentuje teda relevantný prejav vôle pri právnom úkone podania žaloby a návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ako základnej podmienky konania. Pokiaľ odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že Mgr. Gumán je advokátskym koncipientom AKMN s.r.o., tak táto skutočnosť nevyplýva z obsahu doloženého plnomocenstva z 12. augusta 2015. Pojem „senior partner“ zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o advokácii“) nepoužíva. Advokátsky koncipient nemôže bez udeleného poverenia samostatne konať v mene advokátskej kancelárie a poverenie k takémuto konaniu nebolo doložené. Takéto konanie žalovaný 1/ označil za rozporné so zákonom o advokácii, ktoré podlieha disciplinárnej zodpovednosti advokáta. Žalobkyňa tak od počiatku nie je v konaní pred súdmi zastúpená advokátom v súlade s ust. § 24 a nasl. OSP, pričom nemá procesnú spôsobilosť ani aktívnu vecnú legitimáciu. Uvedeným sa odvolací súd dostatočne nezaoberal.

13. Vo vzťahu k plnomocenstvu z 1. januára 2005 žalovaný 1/ nesúhlasil s jeho vyhodnotením a záverom odvolacieho súdu, že ide o absolútne neplatný právny úkon, keďže plnomocenstvo bolo udelené spoločnosťou, avšak podpísané len jedným z dvoch spoločne konajúcich konateľov spoločnosti. Pri výklade tohto právneho úkonu odvolací súd opomenul zohľadniť ustanovenie § 266 OBZ a aplikovať výklad podľa úmyslu konajúcich osôb, ktorý ani nebol zisťovaný a to sa týka tiež okolností súvisiacich s týmto prejavom vôle. Záver odvolacieho súdu je tak predčasný.

14. Odôvodnenie tak rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu podľa žalovaného 1/ nezodpovedá ustanoveniam § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2, § 169 OSP, keďže je nesprávne, nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné, neposkytujúce žiadne odpovede na zásadné námietky žalovaného 1/, nie je presvedčivé ani „právne obohacujúce“ a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tomto smere žalovaný 1/ poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu.

15. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení označila dovolanie žalovaného 1/ za účelovo podané, nedôvodné a navrhla, aby dovolací súd rozhodol o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť vzhľadom na ustanovenie § 239 ods. 3 OSP. Podrobne uviedla, prečo nie sú dané ani žalovaným 1/ tvrdené dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. a) - c), písm. e) - g) a § 241 ods. 2 OSP.

16. Žalovaná 2/ sa k dovolaniu žalovaného 1/ písomne nevyjadřila.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalovaného 1/ bolo podané 30. mája 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

18. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

19. Podľa ust. § 447 ods. 1 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

20. Podľa ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

21. Podľa ust. § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

22. Podľa ust. § 470 ods. 4 CSP, konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

23. Podľa ust. § 471 ods. 1 CSP, predbežné opatrenia nariadené pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa spravujú ustanoveniami tohto zákona o neodkladných opatreniach a zabezpečovacích opatreniach. Pokiaľ sa teda v texte rozhodnutia uvádza pojem predbežné opatrenie, ďalej sa ním rozumie v aktuálnom režime CSP neodkladné opatrenie.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), príslušný na dokončenie dovolacieho konania začatého do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

25. Dovolanie treba aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

26. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalovaného 1/ posudzoval v zmysle ust. § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, teda procesnej úpravy platnej a účinne v čase, keď žalovaný 1/ dovolanie podal.

27. Podľa ust. § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti rozhodnutiam výslovne uvedeným v zákone (viď § 238 OSP pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu a § 239 OSP pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu), alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných procesných väd (viď § 237 ods. 1 OSP).

28. Podľa úpravy Občianskeho súdneho poriadku zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku smerujúceho proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vyplýva, že pri posudzovaní jeho prípustnosti nemá extenzívny výklad ustanovení § 236 až § 239 OSP žiadne opodstatnenie (k tomu viď aj PL. ÚS 9/04).

29. V preskúmvanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Podľa ust. § 239 ods. 1 OSP je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. Podľa § 239 ods. 2 OSP je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

30. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol žalovaný 1/ dovolaním, nemá znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Jeho prípustnosť preto z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 OSP nevyplýva. Navyše prípustnosť dovolania v prípadoch podľa ust. § 239 ods. 1 a 2 OSP priamo vylučuje znenie ust. § 239 ods. 3 OSP, z ktorého vyplýva, že ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o predbežnom opatrení, ako je to v posudzovanej veci.

31. Dovolanie žalovaného 1/ by v okolnostiach daného prípadu mohlo byť procesne prípustné len vtedy, ak by v konaní súdov došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 ods. 1 OSP. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, pretože ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 OSP, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu SR uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

32. Vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. d/ OSP v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného 1/ preto z tohto ustanovenia nemožno vyvodíť.

33. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či došlo k vadám konania vymedzeným žalovaným 1/ podľa ust. 237 ods.1 písm. a/, b/, c/, e/, f/ a g/ OSP. Pre prípustnosť dovolania z hľadiska uvedených ustanovení nie je relevantné samotné tvrdenie dovolateľa o ich existencii, ale to, či napadnuté rozhodnutie je skutočne postihnuté niektorou z týchto väd ako dôvodov zmätočnosti rozhodnutia.

34. Žalovaný 1/ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. a/ OSP z toho, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (vzhľadom na znenie § 14 Zákonníka práce). Podľa čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy. Z ust. § 2 ods. 1 OSP vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy o. i. prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci. Civilná právomoc súdov Slovenskej republiky predstavuje sumár právnych záležitostí prevažne súkromnoprávneho charakteru (iného charakteru len ak to zákon pripúšťa), ktoré súdy prejednávajú a rozhodujú v rámci svojej decíznej pôsobnosti, ako orgány ochrany práva s výlučným oprávnením prejednávať a rozhodovať ich. Z procesného hľadiska civilná právomoc

súdov predstavuje procesnú podmienku konania, ktorej prípadný nedostatok tvorí neodstrániteľnú podmienku konania a jej následkom by bolo zastavenie konania. Podľa ust. § 7 ods. 1 OSP v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Dovoláním napadnuté uznesenie vydal Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací a v prvej inštancii rozhodol o nariadení predbežného opatrenia Okresný súd Rožňava. Ide nepochybne o súdy patriace do sústavy všeobecných súdov Slovenskej republiky, do právomoci ktorých v civilných konaniach patrí aj rozhodovanie sporov súkromnoprávneho charakteru vyplývajúcich tak zo vzťahov pracovnoprávných ako aj obchodnoprávných (§ 7 ods. 1 OSP, teraz § 3 CSP). Z uvedeného teda vyplýva, že bez ohľadu na to, či vec bola vyhodnotená dotknutými súdmi ako obchodnoprávna alebo by malo ísť podľa dovolateľa o spor pracovnoprávneho charakteru, bola daná právomoc oboch dotknutých súdov spor v štádiu vyvolaného konania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (§ 102 ods. 1 OSP) prejednať a rozhodnúť. To, v akom konkrétnom súdnom registri bol spor zapísaný/evidovaný, resp. pod spisovou značkou ktorého súdneho registra bolo vedené konanie a vydané rozhodnutie, nemalo žiaden vplyv na právomoc súdu návrh žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia v danom spore prejednať a rozhodnúť. Poukaz na ust. § 14 Zákonníka práce, podľa ktorého spory medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároky z pracovnoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy, je z hľadiska tvrdenia o nedostatku právomoci súdu rovnako bez právnej relevancie. Dovolací dôvod o nedostatku právomoci súdu preto nebol daný.

35. Žalovaný 1/ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. b/ OSP z toho, že ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Spôsobilosť byť účastníkom konania znamená spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti, ktoré zákon priznáva účastníkom (sporovým stranám). Právnu úpravu spôsobilosti byť účastníkom konania obsahuje § 19 OSP (teraz § 61 CSP) a upravuje ju tak, že spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten komu ju zákon priznáva. Namietanou stranou sporu je žalobkyňa, ktorá je fyzickou osobou. Právnu úpravu spôsobilosti fyzických osôb obsahujú ustanovenia § 7 a nasl. Občianskeho zákonníka a vyplýva z nich, že spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením a zaniká smrťou. Spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti (spôsobilosť na právne úkony) vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Dovolateľ uvedenú právnu spôsobilosť žalobkyne ničím nevyvrátil, v dovolaní spochybňoval len jej právo podať žalobu/návrh na nariadenie predbežného opatrenia z pozície spoločníka obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným z hľadiska hmotnoprávnej úpravy v ust. § 122 ods. 3 OBZ. Uvedená námietka však súvisí s vecnou (aktívnou) legitimáciou žalobkyne vo vzťahu k uplatňovaným nárokom, čo v žiadnom prípade nemožno stotožňovať a zamieňať s nepochybnou existenciou jej procesnej spôsobilosti byť sporovou stranou (účastníkom) civilného súdneho konania. Tzv. vecná legitimácia sporovej strany (aktívna či pasívna) znamená hmotnoprávny vzťah sporovej strany k predmetu sporu. Má ju len ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Vecná legitimácia a jej prípadný nedostatok sú však z hľadiska prípustnosti dovolania právne bezvýznamné (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. júla 2011, sp. zn. 5 Cdo 135/2010). Dovolací dôvod o nedostatku spôsobilosti žalobkyne byť sporovou stranou preto nebol daný.

36. Žalovaný 1/ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. c/ OSP aj z toho, že účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený. Podľa neho žalobkyňa ako spoločníčka spoločnosti nemá podľa ust. § 122 ods. 3 OBZ spôsobilosť byť účastníkom konania, teda nemá procesnú subjektivitu, ak jej žaloba, ktorou sa domáha určenia neplatnosti dohody, smeruje voči zamestnancovi spoločnosti a voči spoločnosti samotnej, za ktorú koná a zastupuje, pričom citované ustanovenie jej neposkytuje spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti pri určovacích žalobách týkajúcich sa pracovnoprávných nárokov alebo sporov, resp. určenia neplatnosti pracovnoprávných úkonov.

37. Dovolací súd primárne odkazuje na vysvetlenie spôsobilosti žalobkyne byť sporovou stranou v danom civilnom súdnom konaní (§ 19 OSP teraz § 61 CSP) podané vyššie (ods. 30). K tomu dodáva, že od tejto spôsobilosti je potrebné odlišovať procesnú spôsobilosť samostatne pred súdom konať ako

strana sporu. Každému patrí v tom rozsahu, v akom má spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti (§ 20 OSP, teraz § 67 CSP). Podľa ust. § 122 ods. 3 OBZ každý spoločník je oprávnený v mene spoločnosti uplatniť nároky na náhradu škody alebo iné nároky, ktoré má spoločnosť voči konateľovi, alebo uplatniť nároky na splatenie vkladu proti spoločníkovi, ktorý je v omeškaní so splatením vkladu, prípadne nároky na vrátenie plnenia vyplateného spoločníkovi v rozpore so zákonom. To neplatí, ak spoločnosť už tieto nároky uplatňuje. Iná osoba ako spoločník, ktorý žalobu podal, alebo ním splnomocnená osoba nemôže v súdnom konaní robiť úkony v mene spoločnosti. V dovolaní nebolo spochybnené, že žalobkyňa je spoločníčkou spoločnosti (žalovaného 3/). To, že dovolateľ sa nestotožňuje s predbežným posúdením sporu ako obchodnoprávneho, ani s tým, že žalobkyňa svoj status žalujúcej strany a aktívnu legitimáciu vo vzťahu k nárokom uplatneným voči žalovaným 1/ a 2/ odvodzuje z ustanovenia § 122 ods. 3 OBZ, nemá v procesnej rovine relevanciu k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. c/ OSP. Rovnako sa to týka nesúhlasu dovolateľa s interpretáciou ust. § 122 ods. 3 OBZ, či s neaplikovaním ust. § 9 ods. 1 Zákonníka práce vo vzťahu k otázke práva žalobkyne podať v danom spore žalobu/návrh na nariadenie neodkladného opatrenia proti žalovaným 1/ a 2/, čo predstavuje právne posúdenie sporu vo vecno-právnej rovine, a to prípustnosť dovolania z hľadiska dôvodov podľa ust. § 237 ods. 1 OSP nezakladá.

38. Procesne spôsobilý účastník (sporová strana) sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. V danom prípade žalobkyňa doložila k žalobe písomné plnomocenstvo z 12. augusta 2015, ktorým na zastupovanie v konaní splnomocnila advokátsku kanceláriu AKMN s.r.o., Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 864 463. V plnomocenstve bolo uvedené, že v mene advokátskej kancelárie koná Mgr. Viktor Gumán - „senior partner AKMN s.r.o.“. Je treba dať za pravdu dovolateľovi, že zákon o advokácii takéto označenie osôb v rámci výkonu advokácie nepozná. Otázkou právneho zastúpenia žalobkyne v konaní a námietkami žalovaného 1/ sa však odvolací súd v napadnutom uznesení zaoberal a konštatoval, že „Mgr. Viktor Gumán je advokátskym koncipientom advokátskej kancelárie AKMN s.r.o. Bratislava (uvedená skutočnosť nepochybne vyplýva z internetovej stránky Slovenskej advokátskej komory)“. Najvyšší súd sa touto otázkou zaoberal aj z hľadiska skúmania podmienok dovolacieho konania, pričom vychádzal z toho, že prípadný nedostatok riadneho plnomocenstva na zastupovanie sporovej strany v konaní tvorí odstrániteľný nedostatok podmienky konania, a to aj dodatočne. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na judikát R 12/1985, podľa ktorého ak ten, kto vystupoval v občianskom súdnom konaní ako zástupca účastníka bez tohto, aby sa preukázal plnomocenstvom, plnomocenstvo predloží dodatočne v lehote určenej súdom, uvedený nedostatok je tým odstránený, a tak boli schválené aj tie úkony urobené v konaní zástupcom účastníka, ku ktorým došlo pred podpisom plnomocenstva. Z ustanovení § 25 ods. 1 veta prvá a ods. 3 OSP vyplýva, že ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta, pričom advokát je oprávnený dať sa zastupovať iným advokátom ako ďalším zástupcom, prípadne advokátskym koncipientom, ktorého zamestnáva. O tom, že Mgr. Viktor Gumán pri podaní žaloby i ďalej v konaní vystupoval v pozícii advokátskeho koncipienta splnomocnenej advokátskej kancelárie AKMN s.r.o. Bratislava, svedčí nielen konštatovanie odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, ale aj vyjadrenie tohto zástupcu žalobkyne a dodatočne doložené poverenie z 12. augusta 2015 (č. l. 188, 189 spisu). Spochybňovanie vierohodnosti týchto skutočností žalovaným 1/ vo vyjadrení zo 16. novembra 2017 zostalo len v rovine jeho tvrdení. Prípustnosť dovolania vymedzená žalovaným 1/ podľa ust. § 237 ods. 1 písm. c/ nebola zistená.

39. Žalovaný 1/ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. e/ OSP z toho, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci by podľa zákona bol potrebný. Dovolateľ vychádzal z toho, že napadnutým rozhodnutím odvolací súd rozhodol o potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nie je vykonateľné, lebo bolo rozhodnuté o inom, než navrhovanom nároku, keďže žalobkyňa v návrhu uvádzala Dohodu o zmene pracovnej zmluvy z 2.8.2010, avšak súd prvej inštancie zahrnul do výroku Dohodu o zmene pracovnej zmluvy z 1.8.2010, ktorú žalovaný 1/ neuzavrel. Z tohto dôvodu potom bolo rozhodnuté bez návrhu, aj keď bol potrebný, o uložení povinnosti nevyplácať žalovanému 1/ mesačnú hrubú mzdu v zmysle neexistujúcej dohody z 1.8.2010 do skončenia konania, ktoré neprebíha, nakoľko určenie neplatnosti dohody z 1.8.2010 nie je predmetom žiadneho súdneho konania a vo výške 4.000,- Eur, ktorá žalovanému 1/ podľa mzdového predpisu spoločnosti v znení z 18.7.2013 ani nepatrí. Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa v žalobe/návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uvádza Dohodu o

zmene obsahu pracovnej zmluvy tak s dátumom 1.8.2010 (str. 3, 10, 12) ako aj s dátumom 2.8.2010 (str. 13, 14), ktorý obsahuje aj petit návrhu uznesenia o predbežnom opatrení, resp. rozsudku vo veci samej. K žalobe žalobkyňa doložila fotokópiu listiny - Dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2010, ktorá bola podpísaná v Rožňave dňa 2.8.2010. Z uvedeného je zrejmé, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia, v rámci splnenia podmienok konania a dispozičnej zásady civilného sporového konania, podaný bol a pokiaľ konajúce súdy v rozhodnutiach uvádzali dohodu s dátumom 1.8.2010 alebo 2.8.2010, tak išlo zjavne o tú istú dohodu a nebolo tak rozhodované o inom, než žalovanom nároku. Úplne nesprávna a neopodstatnená je potom námietka žalovaného 1/, že pre napadnuté rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia bol potrebný návrh, ktorý absentoval. Za nedostatok návrhu na začatie konania z hľadiska ust. § 237 písm. e/ OSP nie je možné považovať ani prípadné nepresnosti pri formulácii žalobného petitu. Relevantné bolo, že z podaného návrhu bolo zistiteľné, čoho sa žalobkyňa domáha a o tom tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd napadnutými uzneseniami rozhodli. Dovolací dôvod vymedzený žalovaným 1/ podľa § 237 ods. 1 písm. e/ OSP preto nebol daný.

40. Žalovaný 1/ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP z toho, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu podľa žalovaného 1/ nezodpovedajú úprave v ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 a § 169 OSP, keďže sú nesprávne, nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné, neposkytujúce žiadne odpovede na zásadné námietky žalovaného 1/, nie sú presvedčivé ani „právne obohacujúce“ a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) sa rozumie taký vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Z hľadiska tvrdenej nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií, ktoré v rámci postupu odvolacieho súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP, tvoria celok, však dovolací súd preskúmaním veci prípustnosť dovolania nezistil.

41. K námietke žalovaného 1/, že odvolací súd ani súd prvej inštancie v odôvodnení svojich rozhodnutí neobsiahli zásadné vysvetlenie dôvodov, podľa názoru žalovaného 1/, podstatných pre rozhodnutie vo veci, dovolací súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením odvolacieho súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo, vrátane konania a predmetného uznesenia súdu prvej inštancie, konštatuje, že nezistil v dovolaní tvrdený nesprávny procesný postup, ktorý by žalovanému 1/ ako strane sporu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

42. Nepochybne do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné, dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitostiami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva. Ku dňu vydania napadnutého uznesenia odvolacieho súdu išlo o ustanovenie § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 OSP a § 211 ods. 2 OSP (teraz § 220 ods. 2 v spojení s § 234 ods. 2, § 236 CSP), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

43. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

44. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

45. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

46. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného 1/ sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede k dôvodom pre nariadenie navrhnutého neodkladného opatrenia, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Nie je možné dôvodne vytykať súdom oboch inštancií, že sa vo svojich rozhodnutiach v odôvodnení nevysporiadali s argumentáciou podľa predstáv žalovaného 1/. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva, že sa zaoberal splnením všetkých podmienok pre nariadenie neodkladného (predbežného) opatrenia podľa úpravy v ust. § 102 ods. 1 prvá veta v spojení s ust. § 74 a nasl. OSP. Stručne a jasne vysvetlil v čom spočívajú tvrdené sporné vzťahy medzi sporovými stranami, osvedčenie uplatneného nároku, vo vzťahu ku ktorému sa predbežným opatrením poskytuje dočasná súdna ochrana, ako aj osvedčenie jej naliehavosti, neodkladnosti vo vzťahu k bezprostredne hroziacej ujme. Odvolací súd sa vyjadril k odvolacím dôvodom žalovaného 1/ a vysvetlil aj primeranosť neodkladného opatrenia, keď uviedol, že sa ním dočasne len obnovil stav, ktorý bol pred spornou dohodou, pričom žalovanému 1/ nič nebráni sa naďalej podieľať na výkone svojej funkcie v spoločnosti ako spoločník a konateľ spôsobom dohodnutým v spoločenskej zmluve.

47. Dovolací súd dospel k záveru, že obe rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav - zistenia podľa obsahu spisu, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri závere o osvedčení splnenia podmienok pre dočasnú úpravu pomerov sporových strán nariadeným neodkladným opatrením. To, že žalovaný 1/ sa s rozhodnutiami a ich dôvodmi nestotožnil, keď odlišne posudzuje skutkovú a právnu stránku vzťahov medzi sporovými stranami, neznamená, že odôvodnenie nie je dostatočné, jasné a presvedčivé. Požiadavka žalovaného 1/, aby odôvodnenie rozhodnutia súdu bolo „právne obohacujúce“, netvorí jeho zákonnú náležitosť. Odôvodnenie rozhodnutí v prípade neodkladných opatrení má určité špecifiká, ktoré vyplývajú z dočasnosti tohto prostriedku súdnej ochrany, rýchlosti - neodkladnosti rozhodovania súdu o návrhu, a to aj bez vypočutia sporových strán a bez preukazovania skutkového stavu, keď sa vychádza z okolností, ktoré sú dostatočne osvedčené. Ide o zistenia a závery predbežné, pričom nariadené predbežné opatrenie netvorí prekážku pre možné odlišné skutkové a právne závery súdu po vykonanom dokazovaní v konaní vo veci samej, ktoré prebieha na základe súčasne podanej žaloby.

48. Dovolateľom vytykaná stručnosť odôvodnenia rozhodnutia k niektorým otázkam sama osebe nie je vadou procesného postupu súdu, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP). Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom

prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa dovolateľ nestotožňuje. Nespokojnosť s hmotnoprávnym posúdením veci, ktorá je z obsahu dovolania zjavná, dovolateľ subsumoval pod námietky zmätočnosti procesného postupu oboch dotknutých súdov. Nesprávne právne posúdenie však prípustnosť dovolania pre vadu podľa vymedzeného dovolacieho dôvodu v ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP nezakladá.

49. Najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdov nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného 1/.

50. Žalovaný 1/ ďalej uviedol, že sa mu tiež javí, že všeobecné súdy v dotknutom konaní porušili princíp rovnosti účastníkov, ako aj možnosť ukladať žalovanému 1/ povinnosti iba na základe zákona a v súlade s ním, keďže v jeho veci nezohľadnili jeho postavenie zamestnanca. Tým porušili nielen jeho procesné ale aj hmotné práva (právo na prácu, právo na odmenu za vykonanú prácu, atď.). Uvedená námietka sa v zásade týka nespokojnosti s právnym posúdením veci, ktorá je z obsahu dovolania zjavná, avšak dovolateľ ju subsumoval pod námietky zmätočnosti procesného postupu oboch dotknutých súdov. Najvyšší súd už vyššie konštatoval, že nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania pre vadu zmätočnosti podľa vymedzeného dovolacieho dôvodu v ust. § 237 písm. f) CSP nezakladá (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. decembra 2016 sp. zn. 2 Cdo 1286/2015, publikované pod č. 24 v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 3/2017). Dovolací súd aj na tomto mieste zdôrazňuje predbežný a dočasný charakter rozhodnutia o neodkladnom opatrení, pričom hmotnoprávne riešenie sporných otázok, vrátane posúdenia vzťahov medzi sporovými stranami a ich právneho charakteru, je možné definitívne uzavrieť až po vykonanom dokazovaní vo veci samej. To, že súdy nižších inštancií nepostupovali a nerozhodli podľa predstáv žalovaného 1/, netvorí vadu konania a dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Najvyšší súd už v minulosti zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. júla 2010, sp. zn. 3 Cdo 61/2010).

51. Žalovaný 1/ napokon vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. g/ OSP z toho, že rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený. Námietky žalovaného 1/ sa v skutočnosti netýkali toho, že by vo veci rozhodovali vylúčení sudcovia (§ 14 ods. 1 - 3 OSP). Vychádzal z toho, že ak podľa neho ide o spor pracovnoprávneho a nie obchodnoprávneho charakteru, tak o predbežnom opatrení v oboch inštanciách mali rozhodovať sudcovia vybavujúci podľa rozvrhu práce dotknutých súdov pracovnoprávne spory. Uvedený názor žalovaného 1/ však nebol pre dodržanie ústavného práva na zákonného sudcu (článok 48 ods. 1 veta prvá Ústavy SR) opodstatnený. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca. Ústavný súd SR definuje pojem zákonného sudcu ako sudcu, ktorý spĺňa zákonom stanovené predpoklady na funkciu sudcu, bol pridelený alebo dočasne pridelený na výkon funkcie sudcu na určitý súd, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu. Najvyšší súd už v minulosti prijal záver, že tým, že obchodnú vec na súde vecne a miestne príslušnom prejednali a rozhodli sudcovia, ktorí podľa rozvrhu práce rozhodujú občianskoprávne spory, nebola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ OSP a ani nerozhodoval súd nesprávne obsadený podľa ust. § 237 písm. g/ OSP (R 99/1999). Obdobne to platí aj naopak, pričom nepochybne pracovnoprávne spory sú súčasťou civilnoprávnej agendy. Pre posúdenie tohto dovolacieho dôvodu preto nebola relevantná polemika žalovaného 1/ o tom, aký právny charakter z hľadiska úpravy procesného práva ako aj z hľadiska hmotnoprávneho majú vzťahy medzi sporovými stranami, ktoré sú predmetom podanej žaloby spojenej s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, teda či ide o spor v obchodnej alebo pracovnej veci. Napokon nemožno dôvodne vytýkať súdom oboch inštancií, že pri zápise veci do príslušného súdneho registra (Cb, Cob) primárne prihliadali na vymedzenie sporu žalobkyňou ako obchodnoprávneho, ak civilné sporové súdne konanie o súkromnoprávných veciach je

zo svojej povahy ovládané dispozičným princípom.

52. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom ani v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo k dovolateľom namietaným vadám zmätočnosti podľa ust. § 237 písm. a/, b/, c/, e/, f/ a g/ OSP. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 1/ odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

53. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

54. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.